

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 6 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง **รู้กรรมด้วยธรรมะ**
โดย **ประภา จุลชาติ**

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

รู้กรรมด้วยธรรมะ ประภา จุลชาติ

การเจริญสติปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จะแก้กรรมได้ และจะรู้กรรมของตนเองได้ นั้นจริงหรือ? ข้าพเจ้าเป็นคนไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ เรื่องเวรเรื่องกรรมไม่เคยเชื่อ จนได้มาประสบกับตัวเอง ได้พิสูจน์เอง....

ข้าพเจ้าเกิดมาเป็นเด็กหญิงที่แข็งแรง สุขภาพร่างกายสมบูรณ์ดี แต่มีแผลติดตัวมาอยู่ตรงกระเบนเหน็บ ซึ่งตรงกับจุดศูนย์รวมประสาท เป็นแผลลึก กว่าจะรักษาให้หายได้เป็นเวลาหลายวัน ต่อมาถูกตะปูตำที่เท้า ทำให้อักเสบเดินไม่ได้ ได้รับการผ่าตัดจากแพทย์ แต่ก็กลายเป็นคนเท้าพิการ

เวลาผ่านไปหลายปี ความพิการที่เท้ายังไม่หาย ขาก็เริ่มลีบเล็กลง ไม่มีแรง จึงได้เข้าโรงพยาบาลผ่าตัดหลังตรงกระเบนเหน็บ เพื่อแก้ระบบประสาทตั้งแต่เอวถึงปลายเท้าให้ดีขึ้น ในเวลาต่อมาขาข้างขวาเกิดอ่อนแรงลงไปมาก ปลายเท้าตึงตืดผ่าตัดแก้ไขกันอีก โดยตอกข้อเท้าให้หักแล้วจัดปลายเท้าขึ้น เอาเหล็กเสียบตรึงไว้ ๓ อัน ต้องใส่เฟืองอกอยู่นาน ปัจจุบันนี้เหล็กที่เสียบกระดูกไว้เกิดหลวม เวลาเดินถ้าก้าวเท้าไม่ถูกจังหวะจะเจ็บ แพทย์ให้ผ่าตัดใหม่ ข้าพเจ้าไม่ผ่า ขอยุติการผ่าตัดกันเสียที ไม่ทราบว่าคุณข้าพเจ้ามีเวรกรรมอะไร ถูกตะปูตำที่นั่น ต้องกลายมาเป็นคนขาพิการ แต่ข้าพเจ้าก็อดทน ต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บที่ประดังกันเข้ามา บางครั้งเป็นพร้อมกันตั้ง ๓ โรค ขาเจ็บ เป็นไข้ กระเพาะปัสสาวะอักเสบ ปัสสาวะออกมาเป็นเลือด เป็นในเวลาเดียวกันหมด มีคนแนะนำให้ไปหาพระให้ท่านดูให้ว่ามีเวรกรรมอะไร จะได้แก้กรรมได้ถูก ข้าพเจ้าไม่เชื่อ

จนกระทั่งครั้งหนึ่งผู้อำนวยการกองวิเคราะห์ กรมพัฒนาที่ดิน คือคุณศิริพันธ์ จิตะสมบัติ ได้กรุณาพาข้าพเจ้าไปหาพระที่จังหวัดนครปฐม ท่านบอกว่าท่านช่วยอะไรไม่ได้เลย เจ้ากรรมนายเวรมารล่อมท่านเต็มไปหมด และบอกว่า **อย่าช่วย ผู้หญิงคนนี้เป็นคนใจร้ายมาก** ข้าพเจ้าไม่เชื่อ จึงพูดทำท่ายออกไป *“ถ้าอย่างนั้นก็ให้มาเอาชีวิตไปเสีย เอาไปเดี๋ยวนี้เลย”* พระท่านก็ยกถามว่า *“จะเอาอย่างนี้จริง ๆ หรือ”* ข้าพเจ้าตอบยืนยัน ท่านก็นิ่งสมาธิติดต่อเจ้ากรรมนายเวรอยู่ครู่หนึ่ง ท่านก็บอกว่า *“เขาไม่เอา เขาจะทรมาณข้าพเจ้าอยู่อย่างนี้ และจะต้องได้รับความเจ็บปวดจากการผ่าตัดอีก”*

ข้าพเจ้าไม่เชื่อ แต่ผลสุดท้ายก็ต้องเข้าโรงพยาบาลผ่าตัดอีกจริง ๆ เวลาผ่านไปเพียงเดือนเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าต้องผ่าไส้ติ่ง แต่คิดว่าเป็นการบังเอิญมากกว่า **รวมแล้วเข้าโรงพยาบาลผ่าตัดมาทั้งหมด ๑๖ ครั้ง สลบ ๑๔ ครั้ง ไม่สลบ ๒ ครั้ง และยังไม่รู้ว่าข้าพเจ้าจะสิ้นชีวิต จะต้องเข้าผ่าตัดกันอีกหรือไม่**

ข้าพเจ้าเคยไปกราบนมัสการเกจิอาจารย์มาหลายองค์ แม้แต่การเข้าทรงก็เคยไปสัมผัสมา เพราะอยากรู้อยากศึกษาเรื่องลึกลับ เรื่องเวรเรื่องกรรม ผลสรุปจากการที่ไปพบ จะพูดถึงกรณีของข้าพเจ้าคล้ายกันหมดว่า **ข้าพเจ้าเป็นคนโหดเหี้ยมทารุณ ร้ายกาจ คิดแล้วไม่อยากจะเชื่อ จนกระทั่งได้มาพบกับท่านเจ้าคุณหลวงพ่ोजรัญ ท่านเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน** เมื่อพบหน้าข้าพเจ้าครั้งแรก ท่านก็ชี้หน้าว่า **“ใจร้าย”** ทั้ง ๆ ที่หลวงพ่อยังไม่ได้พูดคุยหรือซักถามอะไรข้าพเจ้าเลย หลวงพ่อยังไม่เห็นด้วยว่าข้าพเจ้ามีขาพิการ **ข้าพเจ้าคลานเข้าไปกราบพร้อมกับคนอื่น ๆ อีกหลายคน พอเงยหน้าขึ้นมา หลวงพ่อก็กวักใจร้าย รู้สึกงง ไม่ได้ทำอะไรใครเลย ทำไมหลวงพ่อกวักใจร้าย หลวงพ่อกวักแล้วก็หัวเราะ** บอกว่า **“อดีตชาติ”** ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อกงใช้จิตดู **เห็นหนอ...เห็นหนอ..**

เมื่อข้าพเจ้าไปเข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานครั้งแรก โดยการชักชวนจากอาจารย์มุกดา วิชาส ได้ไปเข้าร่วมในโครงการพัฒนาจิตซึ่ง **ยุพเทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ จัดขึ้นที่วัดอัมพวัน โดย คุณแม่ ดร. สิริ กรินชัย** เป็นวิทยากร ข้าพเจ้าตกลงไปด้วยเพราะเกรงใจ พี่มาชวนหลายครั้งแล้ว และยังจะเป็นผู้คอยดูแลช่วยเหลือให้ได้รับความสะดวกทุกประการอีกด้วย เมื่อเดินทางไปถึงวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้าก็เริ่มไม่สบายใจ อึดอัดบอกไม่ถูก เรียกว่าซึ่งเป็นที่สุดผู้คนเยอะแยะซวักไขว้ไปหมด

พิธีเริ่มด้วยการสวดมนต์ไหว้พระรับกรรมฐาน ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อกงท่านเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน มาเป็นองค์ประธานเปิดการอบรม เสร็จแล้ว เริ่มปฏิบัติเดินจงกรม นั่งสมาธิปฏิบัติกันที่หอประชุมภาวนาการศรียา ข้าพเจ้าเริ่มปวดศีรษะ แล้วก็ปวดมากขึ้นเรื่อย ๆ พอถึง ๕ ทุ่มก็อาเจียน ต้องทานยาแก้แพ้หนึ่งวงกลับไป พอตี ๔ ตื่นขึ้นมาทำภารกิจส่วนตัวเสร็จแล้วก็ไปที่หอประชุมปฏิบัติกันก่อน

เวลา ๖.๐๐ น. คุณแม่สิริ ท่านก็มานำสวดมนต์ไหว้พระ ฟังธรรม
๗.๐๐ น. ไปรับประทานอาหารเช้า

๘.๐๐ น. เข้าปฏิบัติต่อ ในวันที่ตรงกับวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๓๓

ซึ่งเป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี คุณแม่สิริ ท่านนำลูกโยคีถวายราชสดุดี หลังจากนั้นก็เดินจงกรม นั่งสมาธิ พอเริ่มปฏิบัติ อาการปวดศีรษะก็เริ่มรุนแรงขึ้น ท้องก็ปวด ต้องนั่งเฉย ๆ อาการก็ยังไม่หาย อาเจียนออกมาเรื่อย ต้องนั่งกอดกระโถนไว้ อาเจียนแล้วอาเจียนเล่า อยู่ในห้องกรรมฐาน เลยต้องกลับไปพัก ข้าพเจ้าตัดสินใจกลับบ้าน ได้บอกให้อาจารย์มกดา วิภาส ผู้ทำหน้าที่พี่เลี้ยงไปเหมารภมารีบกลับบ้าน อาจารย์มกดาและภักยาณมิตรอีกหลายคนไม่ให้กลับ เพราะรู้อาการของโรคกันดี ข้าพเจ้าจนปัญญากลับบ้านไม่ได้ อาเจียนก็ยังไม่หยุด รู้สึกเพลียและทรมาณเหลือเกิน คุณสมประสงค์ ลูกศิษย์ของท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญ ได้นำเอาตะไคร้ที่หลวงพ่อบุญทำเป็นยาไว้ มาชงน้ำให้ดื่ม พอดื่มน้ำตะไคร้ของหลวงพ่อบุญได้สักพักหนึ่ง อาเจียนก็หยุด อาการปวดศีรษะก็ทุเลาเบาคลายลงไปมาก มีแต่อาการอ่อนเพลียเท่านั้น ตอนบ่ายข้าพเจ้าเห็นว่าอาการดีขึ้นแล้ว จึงไปปฏิบัติที่หอประชุม คราวนี้ปฏิบัติได้ไม่อาเจียน ไม่ปวดท้อง ไม่ปวดศีรษะ มีสมาธิในการปฏิบัติวิปัสณากรรมฐานได้ดี แต่จะหิวบ้าง คืนนี้ข้าพเจ้านอนหลับสบาย

พอเช้าวันรุ่งขึ้น ตื่นขึ้นมาก็รู้สึกว่ามีร่างกายสบายใจ ชุ่มชื้นใจอย่างบอกไม่ถูก เย็นกายเย็นใจมีความสุขมาก สุขาสดชื่นแบบนั้น ข้าพเจ้าไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนเลย อาจารย์มกดาและภักยาณมิตรทุกคน ต่างก็มีความยินดีและมาอนโมทนา กับข้าพเจ้า แล้วพูดว่า **“พี่ภา ขณะแล้ว”** หมายถึงขณะมารที่มาเป็นอุปสรรคขัดขวางการบำเพ็ญเพียรปฏิบัติธรรม ปฏิบัติวิปัสณากรรมฐานของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นมารมาในรูปโรคภัยไข้เจ็บ ถ้าข้าพเจ้าตั้งอริณกลับบ้านไป ข้าพเจ้าก็จะแพ้มารและแพ้ตลอดไป **คุณแม่สิริท่านบอกว่า ถ้าใครมีเวรมีกรรม มีโรคภัยไข้เจ็บประจำตัวมาก จะมีอาการ เป็นเหมือนอย่างข้าพเจ้าเป็นนั้น จะมากหรือน้อย สุดแต่กรรมที่ทำไว้ หลวงพ่อบุญท่านบอกว่า การปฏิบัติวิปัสณากรรมฐานจะช่วยแก้กรรมให้เบาบางลงได้ ปฏิบัติแล้วแผ่บุญกุศลแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรไปเรื่อย ๆ สักวันหนึ่งเจ้ากรรมนายเวรอาจจะใจอ่อน เลิกจองเวรกับเราก็ได้ หรือมีฉะนั้นผลบุญที่เราทำเพิ่มพูนไว้มาก ๆ จนล้น จะช่วยให้เราหนีกรรมไปทางไกลจนกรรมตามไม่ทัน และจะหลุดพ้นได้ในที่สุด**

เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าเชื่อในกฎแห่งกรรม เรื่องของจิตวิญญาณแล้ว หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติ และได้เข้ามาปฏิบัติที่วัดอัมพวันหลายครั้งแล้ว คนที่ปฏิบัติวิปัสณากรรมฐาน จะรู้กรรมด้วยตนเอง นี่เป็นความจริง ดังที่ได้พิสูจน์และได้พบเห็นในขณะที่นั่งสมาธิอยู่ ข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งรูปร่างหน้าตาสวยมาก ผิวเนื้อสองสี ผมยาวประบ่า นัยน์ตาดำคม คิ้วโก่งเรียวได้รูปสวย นุ่งผ้าพื้นสีเขียวยาวคลุม ใส่เสื้อแขนกระบอกกลมสีชมพูเข้ม **มายืนจ้องดูข้าพเจ้าด้วยสายตาที่ดุเดือดแข็งกร้าว คล้ายกับจ้องมองกู่อาฆาตด้วยความเกลียดแค้น และทำท่าจะเดินเข้ามาทำร้าย ข้าพเจ้าก็จ้องมองเธอ**

ทันใดนั้นสภาพหน้าตาที่สวยสวยเกลี้ยงเกลากลับเปลี่ยนไป มีเลือดแดงสด ๆ ไหลออกมาจากทางใต้โหนบหน้าผาก ไหลออกมาเป็นทางเต็มหน้า ตาจับจ้องอยู่ที่ข้าพเจ้า และจำเดินเข้ามาใกล้ ข้าพเจ้าเกิดความกลัว เลยออกจากสมาธิ ภาพหญิงนั้นก็หายไป ข้าพเจ้าไปเรียนถามคุณแม่สิริ **ท่านบอกว่านั่นแหละเป็นเจ้ากรรมนายเวรที่ข้าพเจ้าไปทำร้ายเขาไว้** เธอมาปรากฏให้เห็นต่อแผ่เมตตาแผ่บุญกุศลไปให้ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้แผ่ คิดไม่ทัน ออกจากสมาธิเสียก่อน ถ้ายังอยู่ในสมาธิกำหนดตามรู้ต่อไป เราจะรู้ว่าไปทำร้ายเธอไว้อย่างไร **ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญบอกว่า ข้าพเจ้าสมาธิแรงแต่จิตตก ขาดการกำหนด ต้องกำหนดให้ทัน ตามให้รู้ และให้มันปฏิบัติเสมอ ๆ แล้วจะดีขึ้น**

ครั้งหนึ่งกรรมตามสนองข้าพเจ้าทันตาเห็นในชาตินี้ เมื่อข้าพเจ้าอายุประมาณ ๑๐ ขวบ ได้จุดไฟเผาตมตตายทั้งรัง เวลาผ่านไปประมาณ ๔๐ ปี กรรมนั้นก็ตามสนอง ในคืนหนึ่งประมาณตี ๓ ข้าพเจ้ากำลังนอนหลับอยู่ ก็ต้องพรวดพราดตื่นขึ้น เพราะมีตัวอะไรมากัด พอเปิดไฟดูปรากฏว่ามีมดตัวเท่ามดตะนอย สีดำปากมีเขี้ยวเหมือนก้ามปู ตัวมีขน มารวมกัดข้าพเจ้าตั้งแต่บริเวณเอวลงไปถึงขา ได้เอามือบีบตอก บางพวกก็วิ่งหนีไปโดยเร็ว บางพวกก็ไม่ไป กัดติดอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้าอยากจะทำเอามือลูบขยี้ให้ตายให้หมด แต่ใจหนึ่งห้ามไว้ไม่ให้ทำ เดี่ยวจะเป็นแวมกรรมต่อไปอีก เลยจับตึงออก ขนาดจับตึงยังไม่ค่อยยอมปลปล่อย กัดติดจนเป็นแผลเลือดออกซิบ ๆ ชั่วเวลาไม่ถึง ๑ นาที มดเหล่านั้นก็หายไปหมด ข้าพเจ้าไม่กล้านอนต่อ กลัวมดเหล่านั้นจะมากัดอีก เลยไปอาบน้ำเอาแปรงทาสีมาวันนั้นข้าพเจ้าเป็นไข้ อีกเสบแผลที่ถูกมดกัด ต้องทานยาอยู่ ๓ วัน เวลาผ่านไปประมาณ ๒ เดือน มดก็มากัดข้าพเจ้าอีก แต่คราวนี้มากัดไม่มากเหมือนคราวแรก ข้าพเจ้ารู้ตัวแล้วเข้ามาทางนี้ เพราะเราเคยทำเขาไว้ **ก่อนนอนข้าพเจ้าจะนั่งสมาธิ แผ่เมตตาให้มดทุกคืน หลังจากนั้นก็ไม่มดมากัดอีกเลย**

เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๓๔ ข้าพเจ้าได้พบ อาจารย์วิภา ฐิตมอรรวิวัฒน์ ผู้ซึ่งมีการศึกษาดี จบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นศิษย์หลวงพ่อบุญวัดอัมพวัน และคุณแม่สิริ กรินชัยด้วย อาจารย์ได้กรุณาใช้สมาธิตรวจกรรมให้ข้าพเจ้า ท่านบอกว่า **ข้าพเจ้าทำกรรมไว้มาก ใจร้าย (พูดเหมือนหลวงพ่อบุญ) ต้องใช้เวรกรรมไปอีกนาน เพราะโหดเหี้ยม ดูฆ่าคน ทำร้ายทั้งคนและสัตว์ ทำให้เขามีความทุกข์เดือดร้อนเจ็บปวดแสนสาหัส บางรายถึงแก่ชีวิต และบอกว่าเห็นผู้หญิงคนหนึ่งถูก**

ข้าพเจ้าทำร้ายและทรมาณจนเดินไม่ได้ แคมย้งเอาโซ่ล่ามขาไว้แล้วเอาไปขังไว้ในกรง จนถึงแก่ความตาย นอกจากนี้ยังทารุณฆ่าทาสหญิงชายอีกด้วย

ฟังดูแล้วเหมือนเป็นเรื่องนิทาน แต่การหมั่นเพียรปฏิบัติทำให้เชื่อว่าเป็นความจริง สิ่งลึกลับอีกเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าประสบกับตัวเองในขณะที่นั่งสมาธิ ข้าพเจ้านั่งอยู่ที่ระเบียงหอประชมกาวนากรศรีทิพา ข้าง ๆ พระบรมรูปของ ร. ๕ นั่งไปได้ประมาณ ๕ นาที จิตสงบตั้งลึก ทันทีนั้นข้าพเจ้าก็มี **อาการหอบ หายใจไม่สะดวก** ต้องหายใจทางปาก ข้าพเจ้าอดทนนั่งต่อไป **อาการหอบยิ่งทวี ความรุนแรงหนักขึ้นเหมือนกับจะขาดใจ** ข้าพเจ้าไม่ได้กำหนดตม รู้ไม่ทันกรรม กลับคิดวิตกกังวลไปว่าข้าพเจ้าเกิดเป็นโรคหอบหืดขึ้นมาอีกโรคหนึ่งแล้ว ขณะนั้น **อาการหอบหนักมาก หายใจไม่ทัน ใจจะขาดอยู่แล้ว ทรนทุราย ห่องเหงงหน้าขึ้นแล้วหายใจทางปาก** ทนต่อไปไม่ไหวเลยล้มตาศื้น

ออกจากสมาธิอาการหอบกระสับกระส่ายอยู่นั้น หายไปเป็นปลิดทิ้งเลย เป็นไปได้อย่างไรกัน ข้าพเจ้าจึงไปเล่าให้ท่านอาจารย์ พ.อ. (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน ฟัง ท่านก็รู้ทันทีว่าเป็นอาการของกรรม ท่านบอกให้นำเสียดาย ถ้านั่งสมาธิอยู่ต่อไปจนขาดใจไปในขณะนั้นจะดีมาก จะตัดเวรตัดกรรมที่เราเคยทำกับใครไว้หมดสิ้น และจะรู้ด้วยว่าเราไปทำอะไรเขาไว้ อาจจะไปอดปากอดจุมก หรือจับใครกดน้ำ หรือไม่ก็บีบคอเขา ทำให้เขาหายใจไม่ออก จะถึงกับตายหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้ามีโอกาสนี้ใช้กรรมแล้ว แต่กลับใช้ไม่หมด เพราะออกจากสมาธิเสียก่อน ความจริงแล้ว ถ้าขาดใจตายในขณะที่นั่งสมาธิอยู่นั้นจริง ก็จะตายเพียงแค่ว่าความรู้สึกในสมาธิเท่านั้น ตัวจริง ๆ ไม่ได้ตายไปด้วย

การนั่งสมาธิแต่ละครั้ง มักจะมีปรากฏการณ์แปลก ๆ มาปรากฏแก่ข้าพเจ้าอยู่เสมอ บางครั้ง **จะมีดวงตาดำหมยมาจับจ้องดูข้าพเจ้า มีทั้งดวงตาดู โกรธ บางครั้งก็ดวงตาดูเขียวเหมือนคนตาย มาฆ่าเลื่องดู** ข้าพเจ้าก็แผ่เมตตาไปให้ตามที่ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อสอน ภาพดวงตาเหล่านั้นก็หายไป จะเป็นอยู่อย่างนี้เสมอ

บ่ายวันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้านั่งสมาธิอยู่บนศาลาธรรมกาวนา วัดอัมพวัน ก็มีมือเอื้อมมาจากด้านขวาจะจับแขนข้าพเจ้า มองเห็นแค่ครึ่งแขน ส่วนทางด้านซ้ายก็มีผู้หญิงคนหนึ่งใส่เสื้อผ้าสีคล้าย ๆ ผ้ายืด ยืนหันข้างให้ แต่หันหน้ามามองข้าพเจ้านัยนาดู จ้องมองนัยนาดูเขียวเลย ข้าพเจ้ากำหนดตามไม่ทันอีก ยกแขนสลัดหลบมือที่เอื้อมมาจับนั้น ลืมตาศื้น ภาพนั้นก็หายไป ข้าพเจ้าพยายามไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานในรายการที่วิทยุพุทธวิเทศนาคณะแห่งประเทศไทยฯ จัดที่วัดอัมพวันทุกปี ได้รับการอบรมจากคุณแม่สิริ กรินชัย และพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญพระภาวนาวชิรฐิคุณ บัดนี้ข้าพเจ้าได้รู้ซึ่งแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ทำกรรมไว้มากมาย และจะต้องชดใช้ ข้าพเจ้าจะพยายามปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเพียรให้มาก และพยายามแผ่กุศลขอโทษกรรมจากเจ้ากรรมนายเวร เชื่อว่าสักวันหนึ่งเจ้ากรรมนายเวรจะใจอ่อน ยอมอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า เพราะวิปัสสนากรรมฐานท่านั้นจะช่วยข้าพเจ้าได้

ข้าพเจ้าเคารพและศรัทธาหลวงพ่อบุญมาก ข้าพเจ้ามีความตั้งใจไว้อย่างแน่วแน่ว่าจะต้องเดินทางไปเข้าร่วมพิธีต้อนรับปีใหม่ที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี เพื่อให้เกิดเป็นสิริมงคลแก่ตัวเอง ซึ่งท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ครั้นถึงกำหนดวันเดินทาง ปรากฏว่าข้าพเจ้ามีภารกิจที่จะต้องทำ จึงได้ฝากเสื้อผ้ากับอาจารย์ลักษณะมี ธีระชาติไปก่อน แล้วจะตามไปในวันถัดมา วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๓๔ จะไปกับเด็กที่เป็นพี่เลี้ยงคนหนึ่งให้คอยรอรับที่วัด วันที่ ๓๐ ธันวาคม เมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระ ก็รีบไปจองตัวที่สถานีขนส่งตลาดหมอชิต ส่วนเด็กที่จะเดินทางไปด้วยนั้น เกิดมีภารกิจ เดินทางไปด้วยไม่ได้ ข้าพเจ้าเลยตัดสินใจไปคนเดียว เพราะนัดแล้ว เด็กได้ไปส่งที่ท่ารถ ซึ่งผู้คนแออัดเต็มไปหมด

เนื่องจากอยู่ในช่วงเทศกาลส่งปีเก่ารับปีใหม่ ข้าพเจ้าจองตั๋วรถทัวร์ปรับอากาศตั้งแต่เวลา ๑๒.๐๐ น. เศษ ปรากฏว่าเกือบจะ ๑๗.๐๐ น. แล้ว ยังไม่ได้ขึ้นรถ เพราะรถแน่นทกคัน ข้าพเจ้าแยงขึ้นกับเขาไม่ไหว รู้สึกวิตกกังวลและไม่สบายใจเป็นอย่างมาก เพราะเย็นแล้ว กว่าจะไปถึงสิงห์บุรีก็ถึงจะเป็นเวลากลางคืน ลงรถก็ไม่ถูก ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ไม่ไปก็ไม่ได้อะไรจะเกิดก็ให้เกิด ต้องไปให้ได้ในคืนนี้ ข้าพเจ้านึกถึงหลวงพ่อบุญและได้ทำจิตให้สงบ ทำสมาธิขอขมาท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญให้ช่วยคุ้มครองและช่วยให้เดินทางไปได้ด้วยความปลอดภัย ต่อจากนั้นก็นั่งแผ่เมตตาและสังกระเสียดถึงหลวงพ่อบุญไปเรื่อย ๆ พอประมาณ ๑๗.๐๐ น. เศษ รถทัวร์ไปสิงห์บุรีก็เข้ามาอีกคันหนึ่ง ข้าพเจ้าตัดสินใจไปรถคันนี้ ถึงย็นก็จะไป ข้าพเจ้าขึ้นไปยังอยู่ตรงตอนหน้ารถ รถยังไม่ทันออกก็มีผู้หญิงคนหนึ่ง หน้าตาสวย อายุไม่เกิน ๔๐ ปี นั่งอยู่ตรงที่นั่งตรงที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ ได้ถามว่า "นั่งด้วยกันไหมคะ มีที่ว่างอีกที่หนึ่ง" ข้าพเจ้าตอบทันที "นั่งคะ ขอบคุณคะ" เมื่อเข้าไปนั่งเรียบร้อยแล้ว ก็มาคิดแปลกใจ ทำไมมีที่ว่างเหลืออยู่อีก ตอนที่ขึ้นรถมาดูแล้วก็เห็นคนนั่งเต็มหมด ถ้ามีที่ว่างอยู่อย่างนี้คนที่ขึ้นมาก่อนทำไมไม่เข้าไปนั่ง? ใช่แล้ว! บารมีของท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญแน่ ๆ หลวงพ่อบุญช่วยลูก ดับบันดาลให้มีที่ว่างเหลืออยู่ให้ลูกได้นั่ง ๑ ที่ สาธุ ข้าพเจ้านึกในใจ

ขณะที่รถวิ่งไป ๒ ชั่วโมงมืดจ่าอะไรไม่ได้เลย ลงรถไม่ถูก เลยตัดสินใจไปลงสุดทางรถ แล้วค้อยหาทางเหมารถเข้าวัดผู้หญิงคนที่ให้ข้าพเจ้านั่งด้วยได้ซักถามข้าพเจ้าว่าจะไปไหน ก็ได้เล่าให้เธอฟัง เธอก็แนะนำวิธีการไปเหมารถให้ พอรถเลี้ยวเข้าประตูวัด ข้าพเจ้ารู้สึกมีความอบอุ่น หายกลัว มีความปลื้มปีติขมชื่นใจอย่างบอกไม่ถูก ข้าพเจ้ามาถึงวัดอัมพวันได้จริง ๆ มากคนเดียวได้ ข้าพเจ้ายกมือขึ้นไหว้ไปตามทางโบสถ์และไหว้พระหน้ากุฏิหลวงพ่อบุญ เพราะบารมีหลวงพ่อบุญแท้ ๆ พุดถึงสิ่งมหัศจรรย์ สิ่งลึ

ลับต่าง ๆ นี้ ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เชื่อว่ามีจริงอย่างแน่นอน ท่านเจ้าคุณหลวงพ่ोजรัญเทศน์ว่า การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน มีกุศลแรง จะช่วยแก้กรรมได้ ถ้าท่านผู้อ่านยังไม่เชื่อในเรื่องเหล่านี้

ลองมาปฏิบัติดู ปฏิบัติอย่างจริงจังแล้วจะรู้ได้ด้วยตนเอง การกำหนดทกอิริยาบถนั้นถือว่าการปฏิบัติอันดับหนึ่ง ที่เดียว ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์ใหญ่ พระธรรมธีรราชมหามณี ก็ได้เทศน์สอนไว้ว่า การกำหนดอยู่ทุกลมหายใจเข้าออกให้รู้อยู่ตลอดเวลา หายใจเข้าก็ให้รู้ว่าเราต้องตาย หายใจออกก็ให้รู้ว่าเราต้องตาย แบบนี้ท่านบอกว่าเราไม่ประมาท และยังเทศน์ไว้อีกว่า **ถ้าอยากรวยต้องให้ทาน อยากสวยให้รักษาศีล อยากเป็นผู้มีปัญญาต้องภาวนา** ข้าพเจ้าจะขอยึดมั่นในการปฏิบัติเจริญสติปัญญา ๔ ตลอดไป ตั้งแต่ข้าพเจ้าเข้าไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานอยู่ที่วัดอัมพวันแล้ว ทำให้ความเจ็บ ไข้ของข้าพเจ้าทุเลาเบาคลายลง ไปมาก เพราะรู้จักการกำหนด ขาก็แข็งแรงขึ้นด้วย

ประกาศ จุลชาติ
๑๒๔/๓ ช.วัดใหม่พิเรนทร์
อิสราภาพ กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐
หนึ่ง. ๔๖๖๐๘๗๑

----- จบ -----